

teriale dertil, og der vil man altsaa være endnu mere paa det løse, end naar det gælder Kjøbenhavn.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(H. Holm): Jeg beklager den Holdning, som den højtærede Minister har indtaget over for denne Sag; thi efter hvad der er gaaet forud, maatte man have ventet, at Ministeriet nu havde indtaget en lignende Holdning som tidligere. Den foregaaende Indenrigsminister, altsaa den nuværende Trafikminister (Singerslev) har gentagne Gange gjort opmærksom paa, at denne Sag har fundet en principiel Afgørelse fra Regeringens Side derved, at ikke blot Ministeren for Island (Nellemann), men det samlede Statsraad er gaaet ind paa, at give Kvinder kommunal Valgret paa Island. Derved er Regeringen i Princippet gaaet ind paa denne Sag, og derfor forekommer det mig, at den Holdning, som den foregaaende Indenrigsminister indtog til Sagen, var ganske korrekt. Han havde personlig nogen Sympati for den, men hans Stilling var i øvrigt den, at han som Medlem af Regeringen ikke af principielle Grunde kunde modsætte sig den, da Regeringen en Gang havde godkendt Princippet, og han overlod i øvrigt til Rigsdagens to Ting, om de kunde enes om Sagen. — Den nuværende højtærede Minister indtager jo en noget anden Stilling, idet han haabe udtalte principielle Betæneligheder ved denne Sag og andre mere underordnede Betæneligheder. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Valgretten for Kvinder paa Island kun var bleven benyttet i meget ringe Omfang, for Kæstjavis's Vedkommende f. Eks. kun af en enkelt Kvinde. Men dette synes mig ikke at kunne være noget Argument imod at gaa ind derpaa; det vilde snarere være et Argument for Sagen for dem, som overhovedet kunde have Betæneligheder derved. Da naar den højtærede Minister hentede Argumenter fra Sverige, forekommer det mig, at disse Argumenter heller ikke passede godt til Ministerens Standpunkt. Den højtærede Minister sagde nemlig, at i Sverige var Forholdet for saa vidt noget anderledes, som Stemmeretten der overhovedet var knyttet til Skattepligten, medens det ikke var Tilfældet her. Ja, paa det Felt, vi her tale om, de kommunale Valg, er jo Stemmeretten hos os lige saa vel som i Sverige knyttet til Skattepligten. En anden Ting vilde det ganske vist være, naar der blev Tale om politiske Valg — thi der gælder det jo ikke — men i vore Kommuner er Stemmeretten knyttet til Skattepligten, og

der er altsaa for saa vidt Forholdet det samme som i Sverige. Der er ganske vist den Forskel, at man i Sverige er gaaet saa meget videre, at Kvinderne, ved deres Deltagelse i de kommunale Valg, ikke blot saa kommunal Indflydelse, men ogsaa indirekte politisk Indflydelse, idet det første Kammer sammensættes ved Valg af de kommunale Raad. Jeg ser derfor ikke andet, end at der her er de samme Grunde for at give selvstændige Kvinder, der svare Stat til Kommunen, kommunal Valgret, som der er baade i Sverige, Finland og paa Island. — Den højtærede Minister mente, at der kunde gøres forskellige praktiske Indvendinger. Man havde saaledes i Samfundet en forskellig Opfattelse af, hvad der skulde forstås ved Ubergæthed for Mænds og for Kvinders Vedkommende. Ja, det er sandt, og jeg for min Del siger, at det er besværligt sandt. Men det kan ikke nægtes, at der er en forskellig Opfattelse heraf. Man gaar ud fra, at en Kvinde, som har gjort sig skyldig i Usædelighed, er uværdig til en Tillidspost. Men over for Mænd gaar man — som Forholdene ere — aldeles ikke ud fra det samme. Dog forekommer det mig, at Lovgivningen ikke alt for stærkt skulde slaa denne Forskel fast og hævde den som noget i og for sig berettiget. Lad være, at der, saaledes som Opfattelsen en Gang er i Samfundet, kunde være Grund til at træffe forskellige Bestemmelser paa dette Omraade for Mænds og Kvinders Vedkommende, og at der maatte ogsaa med Hensyn til Uafhængigheden kunde være Grund til at træffe noget forskellige Bestemmelser, saa er det jo dog af den Slags Ting, hvorom der kunde forhandles nærmere, hvis man principielt kunde enes om Sagen. Der er jo overordentlig meget, som taler for at give stætteværende Kvinder kommunal Valgret, og deriblandt særlig et Forhold, som ikke saa sjældent finder Sted paa Landet. Jeg kender f. Eks. en By i Sylland, hvor der er 9 Gaarde, af hvilke indtil for ganske nylig de 6 ejedes af Enker og de 3 af Mænd. Der var det jo aldeles urimeligt, at de 6 Gaardmandsenker, der sad med meget betydelige Gjendomme i Kommunen, ikke havde Spor af Indflydelse paa Forvaltningen af dens Midler, skønt de hørte til de største Stættevædere, medens derimod de tre Mænd, der havde de andre Gaarde, havde en saa overvejende Indflydelse i Sammenligning med dem. Jeg kan ikke se, at der er noget, som i Virkeligheden kan begrunde et saadant Forhold. Man gaar jo ud fra, at den kommunale Valgret skal knyttes til Skattepligten, fordi den, der betaler Skat til Kommunen, er interesseret i, hvorledes Pengene blive